

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Az Ige testté lett, és közöttünk lakott.

Kezdetben volt az Ige. Az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél. Minden őáltala lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett. Őbenne élet volt, és ez az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogadta be.

Föllépett egy ember, akit Isten küldött: János volt a neve. Azért jött, hogy tanúságot tegyen, tanúságot a világosságról, hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, ő csak azért jött, hogy tanúságot tegyen a világosságról.

Az Ige az igazi világosság volt, amely a világba jött, hogy megvilágítson minden embert. A világban volt, és a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Mindazoknak azonban, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek; azoknak, akik hisznek benne, akik nem vér szerint, nem a test kívánságából, és nem is a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.

És az Ige testté lett, és közöttünk lakott. Mi pedig láttuk az ő dicsőségét, mely az Atya Egyszülöttjének dicsősége, telve kegyelemmel és igazsággal. János tanúságot tett róla, amikor ezt hirdette: „Ő az, akiről mondtam, hogy utánam jön, de megelőz engem, mert előbb volt, mint én.” Hiszen mi mindannyian az ő teljességéből nyertünk kegyelemből kegyelmet. A törvényt ugyanis Mózes által kaptuk, a kegyelem és az igazság azonban Jézus Krisztus által valósult meg. Istent soha senki nem látta, Isten Egyszülöttje, aki az Atya kebelén van, ő nyilatkoztatta ki. Ezek az evangélium igéi.

Jn 1,1-18

Kedves Testvérek!

Ha az ember szakdolgozatot, tudományos munkát ír, akkor alapszabály, hogy nem a bevezetéssel kezdjük. A bevezetés a legvégén kerül megírásra, mikor a főszöveg már kész, már tudjuk, hogy mire kell felkészíteni az olvasót. A János szerinti evangélium prológusa egy idős hívő visszatekintése, a Krisztussal leélt élet tapasztalata. Ebből a gazdag, örömteli csomagból három tapasztalatot nézzünk meg közelebbről. Mindhárom valahogy arról szól, hogy nem én vagyok a központban. Fontos szereplője vagyok az életemnek, kulcsszereplő - de nem körülöttem forog a világ.

Az első tapasztalat, amit Szent János soraiból leszűrhetünk, az az, hogy a történetünk nem velünk kezdődik el. Az evangélista kapcsolata Jézussal nem akkor kezdődött, amikor személyesen találkoztak. Az apostolnak a

hitben leélt évek alatt összeáll a kép, hogy az a világosság, ami Jézusban és Jézus nyomán őbenne, Jánosban is megjelent, sokkal régebről indul. Ahogy az a napfény, amit látunk, kicsit több, mint 8 perccel az észlelés előtt indult el a Napból. Pár éve figyeltek meg a csillagászok egy szupernóvarobbanást, ami 480 millió fényévnnyire történt tőlünk - vagyis ennyi év kellett, mire ideért a fénye. A mi személyes történetünk is ilyen. Az a jó, az az áldás, amit megtapasztalunk, már ott volt kezdetben. Minden az Ige által lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Általa lett az is, hogy édesanyád megtanított a Miatyánkra. Hogy valaki, szüleid, nagyszüleid templomba hoztak. Hogy egy hívő barátod elvitt egy ifjúsági alkalomra. Hogy magyar nyelven olvashatod a Szentírást, hogy olyan egyedi tulajdonságaid vannak, amilyenek - ezek mind ott vannak valahol abban a nagybetűs Kezdetben. Nézz rá így az életedre, amit sokkal a születésed előtt előkészített neked Isten: kapcsolataiddal, képességeiddel, tulajdonságaiddal - mindennel, amivel Hozzá tudsz kapcsolódni, Hozzá, aki a megváltást is elkészítette neked.

A második dolog a jánosi egódiétában az, hogy *a világosság megvilágosít minden embert*. Nem csak engem, nem csak téged. Azt is, akit mi nem tartanánk rá méltónak. Jakab és János tüzet akartak kérni egy samáriai falura, ahol nem akarták őket befogadni, de Jézus lecsillapítja őket. Elsőbbségre vágynak a többi apostol között - de az Egyház vezetését nem Jánosra fogja Jézus bízni. Meghitt viszonyban van János Jézussal, a leginkább ő van közel hozzá - de a Feltámadott nem neki jelenik meg először. A hitben eltöltött évek alatt tapasztalja meg János, hogy ő nem egy magányos harcos, nem superhős, hanem egy közösségnek, az Egyháznak a tagja. Ebben a közösségben rá is szükség van, nagy szükség - de nem az övé a főszerep. A főszerep a Bárányé, aki kihívott minket a világból, akinek a trónja körül ott vagyunk mindannyian, akik befogadtuk a világosságot.

A harmadik jánosi tapasztalat az, hogy be kell fogadnod a világosságot: akik befogadták a világosságot, azoknak adott hatalmat arra, hogy Isten gyermekei legyenek. A világosság, ha befogadom, rávilágít a hibáimra. Péter, mikor ráébred erre, így szól a Mesterhez: *Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok*. Nikodémusnak, Izrael tanítójának is az újjászületést hirdeti Jézus, a keresztre való feltekintést. A Világosság befogadása egyszerre annak elismerése, hogy én nem vagyok elég, és annak megvallása, hogy Krisztus a kereszten értem eleget tett. Jellegzetes jánosi kifejezés a *világosságban járás* - nem egy pillanatra kell a világosságba kerülnünk, ahogy nem elég egy pillanatra leszokni a dohányzásról vagy az italról. A világosságban JÁRNI kell. Minden nap meglátni a magam tökéletlenségét Isten világosságában, és Isten elfogadó kegyelmét a keresztkben.

Kedves Testvérek! Ez a jánosi program egy válságkezelés rövid váza is lehet. Amikor sűrű az életet, amikor beszűkül a mozgástered, ez a három pont ad tágasságot:

- nem veled kezdődik a történeted, hanem a téged megteremtő és megváltó Istennel
- nem vagy egyedül, nem szuperhős kell legyél, hanem egyháztag. Vannak melletted, akikhez fordulhatsz, itt, ebben a gyülekezetben is
- nem az a kérdés, hogy bűnös vagy-e, mert az vagy, hanem az, hogy felnézel-e a keresztre.

Ilyen világosságot adjon nekünk a mi Urunk, az új esztendőben is. Úgy legyen, ámen.